

EEN BRIEF VOOR HET WITTE HUIS

GERARD DE VILLIERS

EEN BRIEF VOOR HET WITTE HUIS

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Een brief voor het Witte Huis

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Une lettre pour la Maison-Blanche
© 1997 Éditions Gérard de Villiers,
Paris

Vertaling

Maarten Meeuwes

© 1997 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,
Utrecht

ISBN978 90 449 6778 4

Behoudens de in of krachtens de
Auteurswet van 1912 gestelde
uitzonderingen mag niets uit deze
uitgave worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand, of openbaar gemaakt,
in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door

fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

I

Lee Brookner keek door het raam van zijn kamer in het Radisson Slovanski naar de torens van het Kremlin, die in de verte uit de mist opdoemden. Het was december en uitzonderlijk zacht voor de tijd van het jaar in Moskou. De vorige dag had hij kilometers door de stad gewandeld, om de omgeving te verkennen. Hoewel hij uitstekend Russisch sprak, vanwege een Armeense moeder, was Lee Brookner nooit eerder in Rusland geweest. Zes maanden geleden was hij met pensioen gegaan – zestig jaar oud – bij de CIA, na

tweeëndertig jaar trouwe dienst op de afdeling Operaties, en had hij Langley vaarwel gezegd.

Maar de directeur van de afdeling Operaties, David Cohen, had hem teruggeroepen voor een uiterst geheime operatie die zeer behoedzaam moest worden uitgevoerd. Hij was uitgekozen vanwege zijn onberispelijke reputatie en omdat hij Russisch sprak. Twee dagen later was Lee Brookner via New York vanuit Washington in Moskou gearriveerd, onder de dekmantel van een zakenman. Op zijn visumaanvraag had hij zich voorgedaan als de vertegenwoordiger van een pensioenfonds in New York dat

de mogelijkheden onderzocht voor investeringen in onlangs geprivatiseerde Russische bedrijven. Hij had verscheidene afspraken gemaakt met Russische zakenlieden. Evenals de meeste Amerikaanse zakenmensen had hij zijn intrek genomen in het Radisson, een nieuw hotel aan de Berejkovskajakade, hemelsbreed twee kilometer van het Kremlin verwijderd.

Aangezien hij officieel geen lid meer was van de CIA, maakte hij zich nergens ongerust over. Bovendien waren de tijden veranderd in Rusland. De SVR, de opvolger van de KGB, onderhield goede relaties met de CIA. De twee grote

inlichtingendiensten werkten zelfs op verscheidene terreinen samen: terrorisme, strijd tegen de maffia en kernontwapening. Maar de harde kern van de diensten bleef natuurlijk voor beide partijen geheim. De CIA bleef zoveel mogelijk informatie in Rusland verzamelen en de SVR zette de activiteiten van de KGB voort. De dienst was trouwens gevestigd in dezelfde, uiterst moderne gebouwen aan de buitenrand van de tweede ringweg, in het zuiden van Moskou.

Als Lee Brookner zou worden betrapt, riskeerde hij nu hooguit enkele weken gevangenisstraf, gevolgd door een

uitwijzing. Men gedroeg zich tegenwoordig als heren, tegenover elkaar. Daarvan probeerde hij zich tenminste te overtuigen, want zijn missie in Moskou lag zo gevoelig dat de kans bestond dat bij een eventueel falen de regels van goed gedrag zouden worden overtreden... Hij keek naar het grijze water van de Moskova, die nog niet was bevroren. Toen keek hij omlaag naar de secondewijzer van zijn Breitling Crosswind. Het was vijf over negen en hij was al vanaf zeven uur op. De spanning hield hem uit zijn slaap. Hij had om elf uur een afspraak in het metrostation Biblioteka Lienina, op de Sokolnisjeskajalijn. Vanuit het hotel was

dat hooguit drie kwartier. Hij zette zijn bril af en veegde peinzend de glazen schoon. Toen bekeek hij zichzelf in de spiegel. Hij zag er niet uit als een spion. In de spiegel zag zijn ietwat pafferige gezicht, met het zeer kort geknipte, grijze haar, er niet erg sprekend uit. Hij pakte een boek en probeerde iets te lezen, maar de letters dansten voor zijn ogen. Zijn hart bonkte in zijn borst, alsof het hem eraan wilde herinneren dat hij over minder dan twee uur iemand zou ontmoeten die over een van de meest geheime inlichtingen beschikte van de vroegere KGB en de huidige SVR. Een man die zelf ook uiterst behoedzaam te werk moest gaan tijdens

dit rendez-vous.

Lee Brookner wist niets van hem. Hij kende zijn naam niet, wist niet hoe hij contact had opgenomen met de Amerikanen en hij kende zijn positie bij de SVR niet. David Cohen, de DDO, had hem alleen gezegd dat als de man, aan wie ze de codenaam 'Potato' hadden gegeven, zou overlopen, dat de mooiste operatie aller tijden zou zijn. Een schitterende revanche voor de schandelijke affaire Aldrich Ames, de verrader die in 1992 bij de CIA was ontdekt. Lee Brookner had bovendien geen contact opgenomen met het kantoor van de CIA in Moskou, om zijn dekmantel niet te schaden. Hij legde

zijn boek neer en telde de minuten af.
Was het maar een uur later!

In de hal van het Radisson stond een enorme kerstboom met knipperende lichtjes. Een animeermeisje, dat ernaast stond te wachten, wierp Lee Brookner een warme, commerciële glimlach toe, toen hij in zijn beige bontjas langsleiep, de *Herald Tribune* in de hand. Hij liep snel naar de Berejkovskajakade en negeerde de taxichauffeurs, die naar hem riepen, want hij moest slechts tweehonderd meter verderop zijn, op het plein voor het Kievstation. Hij liep naar een bloemenstalletje en kocht voor

tienduizend roebel, ongeveer drieënhalve gulden, een kleine bos anjers, de meest geziene bloem in Moskou. Het wemelde van dit soort stalletjes in de buurt van de trein- en metrostations.

Met de *Herald Tribune* onder zijn arm en de anjers in zijn hand liep hij naar de roltrap van het metrostation. Het was niet druk, maar zijn mooie bontjas stak af tegen de smoezelige, leren jassen en windjacks van de anderen. Toch schonk niemand aandacht aan hem: de inwoners van Moskou waren al sinds lange tijd aan buitenlanders gewend.

Toen hij het station binnenliep, reed er net een metro binnen. Hij stapte in.

Precies vijfendertig minuten later stapte hij uit in het station Biblioteka Lienina en bestudeerde een plattegrond van Moskou, om zich te oriënteren. Hij was twintig minuten te vroeg. De plek was goed gekozen: in tegenstelling tot sommige stations, die uit meerdere verdiepingen bestonden en talloze gangen en kruisingen telden, had dit station slechts één perron, dus er was geen kans dat ze elkaar zouden mislopen. En omdat het in de buurt van het Kremlin lag, was het een vrij druk station. Elke vijf minuten braakte een metro een gejaagde menigte uit. Lee Brookner liep naar een oude, in vodden geklede man, die een zwarte,

wollen muts tot aan zijn ogen op zijn hoofd gedrukt had, en die een speelgoedkar vol met bossen anjers voorttrok. Waarschijnlijk een oorlogsveteraan uit Afghanistan. Hij voelde zijn hart tot bedaren komen. Op station Kulturnypark had hij eventuele achtervolgers afgeschud door uit te stappen net op het moment dat de metro wegreed, en de volgende metro te nemen. Er klonk een dreunend geluid uit de tunnel: er naderde een volgende metro. Automatisch keek Lee Brookner om zich heen. Hij stond te midden van een droefgeestige, slechtgeklede menigte. Zijn blik werd getrokken door een kale, sluw

uitziende man, zonder stropdas, zijn handen diep in de zakken van een kleurloos windjack gestoken. Hij zag eruit als een Rus, maar toen hij zijn hand uit zijn zak haalde, zei Lee Brookner tegen zichzelf dat hij dat niet was. De man had een Mars uit zijn zak gehaald, die hij in één hap opat.

Russen aten alleen Finse chocolade...

De metro kwam met donderend geraas het station binnen. Hij bestond uit oude, groene wagons die sinds een halve eeuw niet meer waren geschilderd. Lee Brookner wierp een korte blik op zijn horloge. De ontmoeting zou om deze tijd plaatsvinden. De reizigers verspreidden

zich, op de onbekende met de Mars na. Lee Brookner voelde zijn hartslag versnellen. Wie was die man? Het was te laat om de ontmoeting te verplaatsen. Om zichzelf gerust te stellen, deed hij een paar stappen in de richting van de uitgang. De onbekende reageerde niet. Die stond een plattegrond van de stad te bestuderen. Tevreden liep Lee Brookner terug. Weer klonk er gerommel uit de tunnel, weer werd er een meute uitgebraakt en weer liep het perron leeg. Om tien over elf begon Lee Brookner in paniek te raken. De secondewijzer van zijn horloge kroop onverbiddelijk verder. Hij leunde met zijn rug tegen de vettige muur,

vastbesloten zo lang als nodig op dit kille metroperron in Moskou te wachten. Maar plotseling begon hij te transpireren en verbeelde hij zich talloze manieren waarop de ontmoeting fout zou kunnen lopen. Het dreunen van een volgende metro die het station binnenreed, rukte hem uit zijn overpeinzingen. Niemand van de reizigers leek hem te zien. Om de verveling te verdrijven, stak hij een sigaret op, met een Zippo die hij al had sinds zijn tijd in Vietnam.

De onbekende met de Mars liep eindelijk naar de uitgang, langs een groepje *baboesjka's* die als Eskimo's waren ingepakt in oude lompen en die daar

speelgoed, kinderkleding en andere rommel aan de man probeerden te brengen.

Lee Brookner keek om naar het begin van de gang en zag een adembenemende verschijning aan komen lopen.

Een vrouw van bijna één meter tachtig lang, een *tsjapka* op haar hoofd, gekleed in een lange bontjas, die bij elke stap opwaaide, waarbij haar hoge laarzen van zwart leer te zien waren. Haar hakken tikten energiek op de vloer. De *tsjapka* en de bontjas waren van lichtgekleurd sabelbont, de duurste bontsoort ter wereld. Ze droeg een grote tas van zwart leer over haar schouder, die bij haar

laarzen paste. Vanonder de tsjapka golfde lang, blond haar over haar schouders.

Hooghartig, met opgeheven hoofd liep ze langs de verbaasd kijkende baboesjka's.

Lee Brookner zag dat ze zware wenkbrauwen had, die elkaar bijna raakten boven een rechte neus, kobaltblauwe ogen, een grote, volle mond en een wilskrachtige kin.

Ze was van een zeldzame schoonheid.

De vrouw met de bontjas liep langs de Amerikaan en bleef bij de bloemenkoopman staan, die meteen opsprong en haar zijn anjers aanbood. Ze wierp hem een medelijdende blik toe, stak haar hand in haar tas, haalde er een stapel

biljetten van tienduizend roebel uit en liet er een op de bloemen vallen, waarna ze zich omdraaide.

Lee Brookner staarde vol ongeloof naar die onverwachte verschijning. Bij Maxim's of in de chique casino's van Moskou verwachtte je dit soort 'nieuwe Russen', een symbool van het Russische postcommunisme. Met haar jas van sabelbont en de armbanden die om haar polsen fonkelden, droeg ze het tienvoudige jaarsalaris van een gemiddelde Rus... Wat had ze hier in de metro te zoeken? Gewoonlijk verplaatste dat soort mensen zich alleen in een Mercedes 600...

Ze leek te aarzelen aan de rand van het perron. Er naderde weer een metro. Ze deed een stap achteruit toen hij het station binnenreed en bleef onbewogen op het perron staan toen de reizigers uit de wagons stapten, zonder haar een blik waardig te gunnen. Waarschijnlijk dachten ze dat het namaakbont was... Samen met de laatste reizigers liep de onbekende vrouw ten slotte in de richting van Lee Brookner. Hun blikken kruisten elkaar kort. Die van de jonge vrouw daalde omlaag en richtte zich op de anjers en de *Herald Tribune*, die de Amerikaan onder zijn arm geklemd hield. Gedurende een fractie van een seconde weifelde Lee

Brookner tussen tegenstrijdige gevoelens.
Zijn contactpersoon was dus deze
plechtstatige vrouw!

Ze kwam op hem af. Tussen de zwaaiende
slippen van haar bontjas zag hij een
strakke, zwarte minirok, die haar in zwart
nylon gehulde dijen nauwelijks voor een
derde bedekte. Toen ze nog maar een
halve meter bij hem vandaan was, rook hij
een zwaar, ongetwijfeld Frans parfum.
Met de handen in de zakken van haar
bontjas, vroeg ze met een toonloze stem in
het Russisch: 'U komt voor Potato?'
Door de herrie in het station was haar
stem nauwelijks te verstaan. Haar
kobaltblauwe ogen waren als twee kille

stenen. Lee Brookners hartslag schoot naar de honderdvijftig. ‘Ja,’ antwoordde hij.

De onbekende vrouw stak haar hand in haar tas en haalde er een bruine envelop uit. ‘Die is voor u. Volgende ontmoeting over een week, zelfde tijd, in het station Smolenskaja, zoals afgesproken. *Da svidania.*’

Hij kreeg nauwelijks de tijd de envelop in zijn zak te stoppen. De prachtige, onbekende vrouw draaide zich met een ruk om en stapte met een sierlijke beweging in een wagon, enkele seconden voordat de deuren zich sloten. Als verlamd keek Lee Brookner de wagon na toen die

in de tunnel verdween. De onbekende had als een beroeps gehandeld en het contact met hem tot een minimum beperkt.

Hij draaide zich om en bekeek het perron, dat weer was leeggestroomd. Zijn hartslag schoot opnieuw omhoog: de onbekende man van de Mars was terug, en hij kwam zijn kant op, met gebogen hoofd en de handen in de zakken van zijn windjack. Lee Brookner wist niet of hij getuige was geweest van zijn korte ontmoeting.

Hij kreeg geen tijd zich nog meer af te vragen. De man stond al voor hem. Hij keek op en Lee Brookner zag een gezicht met boosaardige ogen en een gehavend gebit.

Zonder een woord te zeggen, haalde de man zijn hand uit zijn zak. Lee Brookner zag een hoekig pistool en stak instinctief zijn hand uit om het af te weren. Kalm schoot de man drie keer, op de borst richtend. Lee Brookner voelde drie enorme klappen tegen zijn lichaam en toen werd zijn blikveld vager. Hij voelde zich heel zwaar worden en verloor het bewustzijn, waarna hij op het perron in elkaar zakte.

De baboesjka's, die achter de onbekende man hadden gestaan, renden gillend weg. De anjerverkoper had zich in een reflex plat op de grond laten vallen. De moordenaar stak zijn wapen terug in de

zak van zijn windjack en boog zich over Lee Brookner om de envelop die hij van de vrouw in de bontjas had gekregen, uit zijn zak te halen. Toen liep hij kalm naar het andere uiteinde van het perron, waar zich ook een uitgang bevond.

De lage, rauwe stem van Frank Capistrano leek uit de kamer ernaast te komen, zo helder was de verbinding, en toch bevond de speciale adviseur voor nationale veiligheidszaken van het Witte Huis zich meer dan zeventuizend kilometer bij het kasteel in Liezen vandaan, in Washington. Dit was de eerste keer dat Malko hem sprak sinds de afhandeling van de zaak met vlucht 800 van TWA. Na zijn lange missie in Pakistan¹ was Malko naar Washington gegaan om de felicitaties van Capistrano in ontvangst te nemen en

hem persoonlijk over de afronding van zijn onderzoek op de hoogte te stellen. Sindsdien waren er twee maanden verstreken en de Amerikaan klonk nu opvallend ontspannen. Hij praatte over koetjes en kalfjes, wat Malko nieuwsgierig maakte. Capistrano had hem toch niet gebeld om hem over het slechte weer in Washington te vertellen. Malko stond zich aan te kleden voor zijn diner in het naburige kasteel Marienstadt en hij had de luidspreker van de telefoon aangezet, zodat hij zijn handen vrij had. Zo nu en dan smeerde hij zijn keel met een slok Taittinger Comtes de Champagne, die in een ijsemmer stond. Hij keek op zijn

Breitling Chronoliner. Zeven uur, dus één uur 's middags in Washington. Plotseling schoot Malko's hartslag omhoog, maar niet om wat de Amerikaan hem zei.

Alexandra, zijn prachtige verloofde, was zojuist de kamer binnengekomen, slechts gekleed in een mauve body met een strak ingesnoerde taille, waardoor ze er als een amfora uitzag. Donkergrijze kousen omhulden haar gewelfde benen. Ze was opgemaakt en geparfumeerd en haar blonde haar golfde over haar schouders. Een toonbeeld van de Zonde, met een hoofdletter. Zonder zich om de telefoon te bekommeren, zwaaide ze met twee jurken naar Malko, in elke hand een. 'Alaya of

Hervé Léger?’ vroeg ze. ‘Met de Hervé Léger zie je wat ik eronder aan heb.’

Malko luisterde slechts met een half oor naar de woorden van de Amerikaan en had zijn blik gericht op enkele blonde haartjes die onder de body uit priemden, op de plaats waar haar dijen samenkwamen.

‘Hier is het ook koud,’ zei hij tegen Frank Capistrano.

Zonder op een reactie te wachten, liep hij naar Alexandra toe en hij liet zijn hand meteen tussen haar dijen glijden, waarbij hij haar bezitterig beetpakte. Langzaam sloot Alexandra haar ogen en verborg zo haar troebele blik. Met verstikte stem zei ze: ‘Je bent een schoft!’

Ondanks het verwijt voelde Malko al snel de honing tussen zijn vingers stromen.

Alexandra stond hijgend tegen de lambrisering geleund. Frank Capistrano's stem klonk nog steeds uit de telefoon, die naast het bed stond.

‘Je moet die aandoen,’ fluisterde Malko, terwijl hij naar een strakke jurk met een diep décolleté wees, die van Hervé Léger. ‘Maar straks pas.’

‘We moeten er om acht uur zijn,’ protesteerde de jonge vrouw, ‘en het sneeuwt.’

Zonder te antwoorden, zijn vingers in haar vagina geklemd, duwde Malko haar naar het bed. In een opwelling bevrijdde hij

zichzelf, en in een oogwenk was hij zo hard als staal. Alexandra liet de jurken vallen en ging gedwee op haar rug liggen. Malko lag al tussen haar dijen. Met een enkele stoot van zijn heupen drong hij voor de duizendste keer in haar, zo diep, dat ze een kreetje slaakte. Haar volle borsten sprongen uit de body, haar tepels hard en opgeheven als minuscule penisjes! 'Ja, neem me,' fluisterde ze.

Malko trok zich terug, om zich met dezelfde kracht opnieuw in haar opengesperde vagina te dringen. Plotseling beseftte hij dat Alexandra's gezicht zich enkele centimeters van de telefoon bevond. Hij kreeg geen tijd meer

om zich af te vragen of Frank Capistrano iets van Alexandra's smeekbede had gehoord.

'*Fuck you!*' klonk de van woede trillende stem van de Amerikaan uit de luidspreker.

'Dacht je dat ik je belde om je te horen neuken!'

'Het spijt me,' zei Malko. 'Ik had je telefoontje niet verwacht.'

De Amerikaan liet een afkeurend grommen horen. 'Je bent een vuile schoft. En dan te bedenken dat de FBI waarschijnlijk meeluistert.'

Alexandra, die geheel gevuld was en haar genot voelde groeien, voegde er nog aan toe: '*Putzy*, ga door, laat me klaarkomen!'

Tegelijkertijd lag ze met haar bekken onder Malko te golven, wat hem nog opgewondener maakte. De situatie begon uit de hand te lopen.

‘Ik bel je terug,’ zei Malko tegen Frank Capistrano.

‘Geen sprake van,’ riep Frank Capistrano snel. De stem van de Amerikaan klonk weer normaal: hard en enigszins slepend.

‘Ik neem straks het vliegtuig en ben morgenochtend om kwart voor negen in Parijs. Als je morgen in Wenen de vlucht van zeven uur neemt, ben je er drie kwartier later ook. Dan hebben we nog ruim een uur om in de *hub* van Roissy te praten.’

‘Waarom een uur?’ vroeg Malko, naar adem snakkend.

‘Omdat mijn vliegtuig om elf uur naar New York vertrekt,’ legde Frank Capistrano op kalme toon uit.

Malko was stomverbaasd. Om de vlucht van zeven uur in Wenen te nemen, moest hij om vijf uur opstaan, bedacht hij zich woedend. Afgrijselijk. Zijn blik kruiste die van Alexandra, die hem spottend aankeek. Het enige dat haar interesseerde, was dat zijn verlangen in één klap wegzakte. Ze maakte zich van hem los en zei, zo hard dat Frank Capistrano het kon horen: ‘Ik kan me maar beter aankleden, *putzy*. Je hebt geen zin meer in me.’

Malko had haar wel kunnen vermoorden, en Capistrano erbij. De Amerikaan grinnikte onaangenaam. ‘Maak je niet druk, jullie hebben nog de hele avond...’ Alexandra verdween in de badkamer, de jurk van Hervé Léger in haar hand.

Woedend zei Malko: ‘Waarom wil je me om vijf uur ’s morgens laten opstaan? Kunnen we niet op een normaal tijdstip afspreken?’

‘Ik heb een klant voor je,’ antwoordde de speciale adviseur van het Witte Huis kalm. ‘Een grote klant, die niet kan wachten.’

‘Goed,’ zei Malko met tegenzin. ‘Ik zal van de gelegenheid gebruikmaken door

Alexandra in Parijs kerstinkopen te laten doen. Dat vind je toch niet erg?’

Het antwoord liet niet lang op zich wachten. ‘Jawel. Je komt alleen en praat met niemand over deze reis. We blijven trouwens toch niet lang genoeg in Parijs, zelfs niet om een pakje sigaretten te kopen.’

Alexandra kwam terug uit de badkamer, uitdagend gekleed in de jurk van Hervé Léger, die haar als een handschoen omsloot. De adrenaline spoot weer door Malko’s aderen. Dat kon niet waar zijn; hij moest haar nemen voordat ze vertrokken.

‘Kom je, *putzy*?’ vroeg ze. ‘We zijn al veel

te laat.'

Frank Capistrano had het gehoord.

'Vooruit,' zei hij spottend tegen Malko. 'Je moet vrouwen nooit laten wachten. Tot morgenochtend.'

Hij hing op voordat Malko de kans kreeg hem een belediging naar het hoofd te slingeren. Alexandra keek hem spottend en geërgerd aan. 'Je gaat dus naar Parijs?' 'Ik blijf niet lang weg,' verzekerde Malko haar.

Hij stond op en streelde in het voorbijgaan de gewelfde billen van zijn verloofde, die werden omspannen door de elastische stof. Een regelrechte uitnodiging om haar te nemen. Hij

omhelsde haar weer, maar ze maakte zich los. ‘Ik kom niet graag te laat,’ zei ze. ‘Vanavond, als we terug zijn, hebben we alle tijd.’

‘Alles is vier maanden geleden begonnen,’ zei Frank Capistrano met zachte stem. ‘Leslie Whalen, onze cos, het districtshoofd in Moskou, vond in zijn brievenbus een envelop met een kaartje voor een voorstelling in het Bolsjoitheater. Zonder verdere uitleg. Nieuwsgierig besloot hij erheen te gaan. Bij de ingang viel hem een man op die hem leek te volgen. Hij was een jaar of zestig oud, niet erg groot, had grijs haar en zag eruit als

een boer op zondag. Hun blikken kruisten en Leslie Whalen voelde aan dat er iets aan de hand was. Toen de onbekende man in de pauze naar het toilet ging, volgde hij hem. Zodra ze alleen waren, kwam de man naar hem toe en zei gehaast in het Russisch tegen hem: “Ik ben generaal Evgueni Trofimovitsj Polyakov. Ik wil weg uit mijn land. Ik denk dat ik u van zeer waardevolle informatie kan voorzien.” Kun je me volgen?’

‘Ja, ja,’ stamelde Malko.

Hij zat aan zijn zesde kop koffie en had nog steeds het idee dat hij staande sliep. Hij droomde van een bed, zoals een hond van een bot droomt. Zijn avondje op

Marienstadt had tot twee uur 's nachts geduurd en Alexandra had haar tijd verdeeld tussen walsen en glazen Taittinger. Om drie uur waren ze in Liezen aangekomen. Met een enorme inspanning was Malko verdergegaan waar hij gebleven was. Gelukkig was het hem eindelijk gelukt hen beiden tot een hoogtepunt te brengen. Om kwart voor vier was hij zijn koffer gaan pakken. In de Airbus van Air France was hij in slaap gevallen zodra hij zich in zijn stoel had laten zakken. En na enige tijd in een van de salons van Roissy te hebben gewacht, was Frank Capistrano, fris als een hoentje, binnen komen lopen.

De Amerikaan vervolgde zijn verslag: ‘De bel die het verstrijken van de pauze aangaf, maakte een einde aan het onderhoud. Leslie Whalen stelde de vraag die hem op de tong brandde: “Voor wie werkt u?” “Ik sta aan het hoofd van het centrale Informatie- en Analysecentrum van de SVR,” had Polyakov geantwoord. “Wat u de Rode Kamer noemt. We moeten nu afscheid nemen. Als mijn voorstel u interesseert, kunt u een bericht achterlaten op een afgesproken plaats. Aan de reling van de Luzhnetskibrug hangt, tegenover de Leninheuvel, een reddingsboei. U kunt een papiertje tussen de boei en de stenen reling schuiven.”

Daarna gingen de twee mannen meteen uit elkaar en verdween generaal Polyakov in de drukte.'

'Dat begint goed,' merkte Malko, die nu enigszins wakker begon te worden, op.

'Wat is er daarna gebeurd?'

'Leslie Whalen heeft eerst uitgezocht of generaal Polyakov in de computers van de company stond. Dezelfde avond, toen hij terugkwam van kantoor, moest hij verrast constateren dat dat niet het geval was! Pas na drie dagen konden ze hem vinden, door alles uit te kammen wat ze wisten over de officieren van de KGB. Evgueni Trofimovitsj Polyakov is op 10 oktober 1928 in Sverdlovsk geboren. Hij heeft

school nummer 101 van de KGB doorlopen. Daarna is hij aangenomen door het vijftiende departement van het Eerste Directoraat, de afdeling van de archieven. Daar is hij kennelijk niet meer weggegaan, en hij is de ladder opgeklommen tot hij de post bereikte die hij nu heeft. Omdat hij nooit een voet in het buitenland heeft gezet, weten we maar heel weinig over hem. En toch brengt zijn positie met zich mee dat hij zelf wel alles weet.'

'Wat bedoel je daarmee?' vroeg Malko gapend.

Zelfs dit spannende verhaal had hem niet volledig wakker kunnen maken. Frank Capistrano stak een sigaret op en boog

zich naar hem toe: 'De Rode Kamer, zoals wij hem noemen, verwerkt de geheimste informatie van de KGB, nu de SVR. Daar worden alle ware identiteiten bijgehouden van de bronnen van de centrale inlichtingendienst. Zij geven iedereen die wordt gerekruteerd, net als wij, meteen een codenaam, die in de verslagen wordt gebruikt. Alleen de contactofficier van de desbetreffende persoon, de directeur van de KGB en het hoofd van de Rode Kamer weten wie zich achter de codenamen verschuilen. Maar de officieren kennen altijd alleen maar hun eigen bronnen en er komen nogal eens andere directeuren aan de leiding, zodat het hoofd van de Rode

Kamer de enige is die alle informanten kent die de KGB sinds haar oprichting heeft gebruikt en nog steeds gebruikt. Bij naam en toenaam.

Dat betekent dus dat hij iedereen kan identificeren, Russen of buitenlanders, die onderdeel uitmaakt van het systeem van informatievergaring. Met name verraders die door de KGB zijn gerekruteerd, en in de tijd van de Sovjet-Unie ook door de andere landen van het Warschaupact.’ Hij zweeg om het belang van zijn woorden tot Malko te laten doordringen. Die had de grootste moeite om in zijn behaaglijke stoel niet weer in slaap te vallen. ‘Jammer,’ merkte hij vals op, ‘dat je

in de tijd van de zaak *Aldrich Ames* niet op generaal *Polyakov* bent gestuit.’

Frank Capistrano briepte kwaad. ‘We weten pas sinds drie maanden van het bestaan van de Rode Kamer af,’ protesteerde hij met verbitterde stem. ‘Maar we wisten niet wie er aan de leiding stond en konden daar ook niet achter komen. Degenen die er werken, zijn nooit Rusland uitgekomen. Het zijn schaduwen, hoge, anonieme, toegewijde beampten, die nooit enig contact met het buitenland hebben gehad.’